



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **DPÚK a.s.**, se sídlem Lumiérů 181/41, Praha 5, IČ:25497961, zastoupen JUDr. Ilonou Vaněčkovou, advokátkou, se sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7, za účasti zúčastněných osob: 1) Ústecký kraj, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, IČ:708921456, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, se sídlem Křížovnické nám. 193/2, Praha 1, 2) Ministerstvo financí, Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2010, č.j. MV-1723-68/ODK-2008,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o návrhu žalobce, aby byla Ústeckému kraji a České republice – Ministerstvu financí uložena povinnost zaplatit žalobci částku 227.841.532,-Kč s příslušenstvím, tak, že byl návrh výrokem I. tohoto rozhodnutí zamítnut. Výrokem II. tohoto rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost zaplatit Ústeckému kraji do patnácti dnů ode dne právní moci tohoto výroku částku 1.500,-Kč jako náhradu nákladů vynaložených na zaplacení správního poplatku za poskytnutí kopií ze správního spisu. Výrokem III. tohoto rozhodnutí nebyla Ústeckému kraji přiznána náhrada nákladů vynaložených na odměnu za zastupování advokátem v řízení a náhrada nákladů ve výši 60,-Kč, vydaných na zaplacení správního poplatku za poskytnutí kopií ze správního

spisu. Výrokem IV. tohoto rozhodnutí nebyla přiznána České republice – Ministerstvu financí náhrada nákladů řízení.

Žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, že žaloba směřuje do přezkoumání I. a II. výrokové části napadeného rozhodnutí.

Pro přehlednost soud nejprve specifikuje používané právní předpisy, soudní judikaturu a jejich označení v textu účastníky sporu:

- zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“, nebo též „zákon o silniční dopravě“)
- zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)
- Nařízení Rady EHS č. 1191/69, ve znění Nařízení Rady EHS č. 1893/91 (dále jen „Nařízení“ nebo „Nařízení EHS“)
- vyhláška č. 50/1998 Sb., o prokazatelné ztrátě ve veřejné linkové osobní dopravě (dále jen „Vyhláška“)
- Nařízení vlády č. 493/2004 Sb., kterým se upravuje prokazatelná ztráta ve veřejné linkové dopravě a kterým se konkretizuje způsob výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě nad financováním dopravní obslužnosti (dále jen „Nařízení vlády“)
- Usnesení zvláštního senátu, zřízeného při Nejvyšším správním soudu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zvláštní senát“), konkrétně usnesení ze dne 21.5.2008, sp.zn. Konf 31/2007, usnesení ze dne 1.10.2008, sp.zn. Konf 6/2008 a usnesení ze dne 3.12.2008, sp.zn. Konf. 33/2007 (společně dále jen „Rozhodnutí Zvláštního senátu“)

V rámci žalobních bodů žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný věc nesprávně právně a věcně posoudil a současně neprovedl v řízení některé žalobcem navrhané důkazy (podání žalobce ze dne 13.4.2010), v důsledku čehož nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci. Dokumenty, které žalobce žalovanému předložil na podporu svých tvrzení, žalovaný označil za nadbytečné a současně jako dokumenty důkazně nezpůsobilé, aniž by toto své tvrzení odůvodnil. Dále žalovaný nijak nezohlednil vyjádření žalobce ze dne 29.6.2010, ve kterém žalobce uvedl konkrétní argumentaci proti názoru zúčastněné osoby. Žalobce také poukázal na ultimativní a nezákonné jednání zúčastněné osoby v rámci uzavírání dodatku č. 10 smlouvy ze dne 30.12.2004 na rok 2005, jež je nutné považovat za okolnost relevantní pro řešení věci, neboť postup zúčastněné osoby zcel jasně prokazuje, že zúčastněná osoba evidentně zneužívala své postavení při smluvním dohadování výše částek. Žádný z žalobcem výše navrhaných důkazů žalovaný neprovedl, což ve svých důsledcích znamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nedostatečné a nesprávné zjištění skutkového stavu, což napadené rozhodnutí činí nezákonným.

Žalobce ohledně svého finančního nároku konstatoval, že má nárok na úhradu prokazatelné ztráty ve výši bezezbytku odpovídající zákonu, tedy ve výši, která není omezena smluvními částkami, neboť způsob jejich stanovení a ani jejich výše neodpovídají výši plynoucí z postupu kogentně stanoveného právními předpisy, konkrétně silničním zákonem. Zúčastněná osoba překročila dle názoru žalobce meze svého zákonného zmocnění, jelikož žádné ustanovení zákona výslovně neumožňuje a ani výslovně neukládá kraji, aby výši předběžného odborného odhadu či jeho složky s dopravcem smluvně dohodl. Žalobce naopak

zastává názor, že výše předběžného odborného odhadu musí být dopravcem vypočtena a předložena. Žalovaný se nevypořádal se zcela zásadní argumentací žalobce, že částky, jež byly hrazeny zúčastněnou osobou, jsou nižší, než výše skutečně dosažené prokazatelné ztráty v jednotlivých obdobích a to přesto, že tyto skutečně dosažené prokazatelné ztráty nedosáhly v jednotlivých obdobích výše předběžných odborných odhadů prokazatelné ztráty předložených žalobcem v předmětném řízení a vypočtených v souladu s příslušnými právními předpisy. Současně ani obsah částek uvedených v žalobcem označených ustanoveních předmětných smluv neodpovídá obsahu pojmu „prokazatelná ztráta“, resp. „předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty“, neboť tyto částky dle žalobce vychází ze zcela opačného postupu jejich stanovení. Zatímco částky uvedené v žalobcem označených ustanoveních předmětných smluv jsou stanoveny jako „rozdíl ceny dopravního výkonu na jeden km a tržeb na jeden km násobený počtem ujetých km, pak prokazatelná ztráta je definována silničním zákonem jako rozdíl mezi součtem ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku a mezi tržbami a výnosy dosaženými dopravcem. Zatímco v případě stanovení prokazatelné ztráty je cena dopravního výkonu výsledkem procesu stanovení této prokazatelné ztráty, pak v případě žalobcem označených ustanovení předmětných smluv je cena dopravního výkonu vstupní hodnotou pro výpočet prokazatelné ztráty, neboť z předmětných smluv je zřejmé, že finanční plnění se stanovuje jako rozdíl ceny dopravního výkonu na jeden km a tržeb na jeden km násobený počtem ujetých km. V důsledku tohoto smluvního postupu je pak cena dopravního výkonu, která by měla být výsledkem stanovení prokazatelné ztráty, ve skutečnosti použita jako vstupní hodnota pro stanovení předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, což de facto popírá postup stanovení předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, jak ho kogentně upravuje silniční zákon.“

V tomto smyslu žalobce odkázal na přílohy předmětných smluv či dodatků a uvedl, že:

- 1) Z přílohy č. 4 smlouvy ze dne 20.1.2003 plyne, že výše smluvně dohodnuté tzv. ceny dopravního výkonu 30,80 Kč/km neodpovídá součtu odhadovaných ekonomicky oprávněných nákladů 27,72 Kč/km a přiměřeného zisku 7,40 Kč/km. Rozdíl činí 4,32 Kč/km.
- 2) Z přílohy č. 4 smlouvy ze dne 30.12.2004 plyne, že výše smluvně dohodnuté tzv. ceny dopravního výkonu 30,63 Kč/km neodpovídá součtu odhadovaných ekonomicky oprávněných nákladů 28,34 Kč/km a přiměřeného zisku 7,51 Kč/km. Rozdíl činí 5,22 Kč/km.
- 3) Z dodatku č. 7 smlouvy ze dne 30.12.2004 plyne, že výše smluvně dohodnuté tzv. ceny dopravního výkonu 30,58 Kč/km neodpovídá součtu odhadovaných ekonomicky oprávněných nákladů 29,70 Kč/km a přiměřeného zisku 18,25 Kč/km. Rozdíl činí 17,37 Kč/km.
- 4) Z dodatku č. 8 smlouvy ze dne 30.12.2004 plyne, že výše smluvně dohodnuté tzv. ceny dopravního výkonu 31,60 Kč/km neodpovídá součtu odhadovaných ekonomicky oprávněných nákladů 29,70 Kč/km a přiměřeného zisku 18,16 Kč/km. Rozdíl činí 16,26 Kč/km.
- 5) Z dodatku č. 9 smlouvy ze dne 30.12.2004 plyne, že výše smluvně dohodnuté tzv. ceny dopravního výkonu 31,60 Kč/km neodpovídá součtu odhadovaných ekonomicky oprávněných nákladů 28,34 Kč/km a přiměřeného zisku 7,51 Kč/km. Rozdíl činí 7,85 Kč/km.

Žalobce doplnil, že i kdyby byla smluvní dohoda na výši přiměřeného zisku legální, jakkoli to žalobce vylučuje, pak z předložených důkazů vyplývá, že k takové dohodě mezi zúčastněnou osobou a žalobcem v rámci uzavírání předmětných smluv a dodatků nikdy nedošlo. Jediné částky přiměřeného zisku, jež jsou v předmětných smlouvách uvedeny, představují výše uvedené částky přiměřeného zisku na 1 km, jež byly předloženy žalobcem jako součást předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty. Kromě výše uvedených částek se v přílohách smluv objevují částky tzv. upraveného přiměřeného zisku, jenž byl ve

smlouvách stanovován zcela mimo meze postupů stanovených silničním zákonem a vyhláškou, resp. Nařízením vlády. Žalobce upozornil, že přes terminologickou shodu, tyto částky tzv. upraveného přiměřeného zisku nemají nic společného s upraveným přiměřeným ziskem, jak je upraven ve vyhlášce.

Dle žalobce žádné zákonné ustanovení neupravuje výslovně oprávnění kraje k smluvní modifikaci dopravcem vypočteného a předloženého předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty právě v části prokazatelného zisku. Názor žalovaného, že je možné smluvně modifikovat výši přiměřeného zisku, odporuje také samotnému principu veřejnoprávních subordinačních smluv a zákazu zneužití vrchnostenského postavení. Mohlo by tak dojít k situaci, kdy bude zcela na libovůli kraje, zda předložený odhad bude akceptovat či nikoliv. Dle názoru žalobce subordinační smlouva představuje moderní nástroj veřejné správy, kdy autoritativní rozhodování veřejné moci je nahrazováno smluvním uspořádáním věci, o které by jinak vrchnostensky rozhodoval orgán veřejné moci. Na podporu svého tvrzení o nemožnosti kraje a dopravce smluvně se dohodnout na výši přiměřeného zisku žalobce odkázal na rozhodnutí Zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu, z nichž dle jeho názoru jasně vyplývá, že prokazatelná ztráta představuje objektivní kategorii, a že výše prokazatelné ztráty, či její části (tedy přiměřeného zisku) nemůže být předmětem smluvní dohody či (ne)akceptace ze strany kraje.

Dále žalobce konstatoval, že zákon kraji neumožňuje ani neukládá, aby odmítl s dopravcem uzavřít smlouvu dle § 19 silničního zákona v případě, že s výši dopravcem předloženého předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty nesouhlasí. Naopak, § 19 silničního zákona výslovně kraji ukládá, aby příslušnou smlouvu uzavřel.

Žalobce dále vyslovil názor na právní úpravu zajišťování dopravní obslužnosti. Uvedl, že národní právní předpisy upravují systém závazků veřejné služby (viz. § 19 silničního zákona, který výslovně uvádí pojem „závazky veřejné služby“). Dle názoru žalobce lze konstatovat, že závazky veřejné služby dopravci ukládá obecné ustanovení § 18 silničního zákona, jehož působení na dopravce je individualizováno udělením licencí konkrétnímu dopravci. Správní rozhodnutí o udělení licence dopravci je nutno chápat jako rozhodnutí orgánu členského státu, které má za následek uložení závazků veřejné služby, neboť právě na jeho základě dopravci vznikají a po dobu platnosti licence trvají závazky veřejné služby, a to právě individuálním působením povinností plynoucích z ustanovení § 18 silničního zákona. Součástí tohoto veřejnoprávního vztahu je i veřejnoprávní subordinační smlouva dle § 19 odst. 3 silničního zákona, ve které je předem stanovována částka finančního vyrovnání. Povinnost kraje vyrovnávat dopravci prokazatelnou ztrátu vzniklou plněním závazků veřejné služby, odpovídá svou podstatou principu vyrovnávání finančních břemen, jak ho upravuje Nařízení EHS. Postup pro stanovení prokazatelné ztráty, jak ji upravuje silniční zákon, představuje konkretizaci vymezení vyrovnání finančních břemen, přičemž obsah obou pojmů je shodný. Jediná odlišnost dle žalobce spočívá v tom, že silniční zákon používá účetně-ekonomickou terminologii obvyklou v České republice.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný argumentací žalobce ohledně otázky, zda smlouva dle § 19 silničního zákona představuje smlouvu na veřejné služby, nezabýval, neboť tuto otázku údajně vyřešil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 13/2009, a argumentace žalobce je tak dle názoru žalovaného bezpředmětná. Stejně tak lze dle žalovaného za bezpředmětnou považovat i polemiku žalobce s právními názory žalovaného, uvedenými v souvisejících rozhodnutích ze dne 10.8.2009, č.j. MV-69481-76/ODK-2008, a ze dne 1.3.2010, č.j. MV-4474-31/ODK-2009. Zde žalovaný přiznal, že se nezabýval

předmětnou argumentací žalobce, aniž by současně uvedl, zda a jak se touto argumentací zabýval Nejvyšší správní soud. Jedná se tak o nevypořádanou argumentaci žalobce, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jeho nezákonnost.

Dále žalobce vyjádřil podezření, že se správním spisem bylo manipulováno, jelikož žalobce nedohledal ve správním spise jím dodané dokumenty.

V závěru podané žaloby se žalobce vyjádřil ke konkrétním bodům napadeného rozhodnutí (str. 38 a 39 žaloby). Obsahově tyto námitky de facto korespondují s žalobními námitkami, které již soud zmínil v předchozím textu tohoto rozhodnutí, proto na ně, i vzhledem k rozsahu celé žaloby, pouze odkazuje, a blíže se jimi bude zabývat až při odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Žalobce dále namítal nesprávný závěr žalovaného o promlčení jeho nároku vyplývajícího ze smlouvy ze dne 30.12. 2003 pro oblast Děčín.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a vyjádřil se k základním žalobním námitkám žalobce. Uvedl, že závazek veřejné služby ve smyslu čl. 1 odst. 5 Nařízení EHS nevzniká vydanými licencemi podle § 10 zákona o silniční dopravě, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 13/2009. Se samotným udělením licence tak není spojen vznik závazku veřejné služby a právo držitele licence na úhradu prokazatelné ztráty. Opačný závěr by znemožňoval po dobu trvání dříve udělené licence udělit licenci novou na stejnou linku osobní dopravy. Zákon o silniční dopravě ovšem kromě případu uvedeného v § 12 odst. 3 písm. a) souběžné provozování linek stejnými nebo různými dopravci nevyklučuje. Závěr žalobce, že závazek veřejné služby vzniká na základě samotné licence, nevyplývá ani z usnesení Zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2008, Konf 31/2007.

K námitkám žalobce týkajícím se provedení dokazování žalovaný uvedl, že provedl důkazy v nezbytně nutném rozsahu k prokázání všech relevantních skutečností, které dle jím zastávaného výkladu příslušných právních norem mohly mít význam pro rozhodnutí.

K žalobcem tvrzené nemožnosti modifikovat výši přiměřeného zisku žalovaný uvedl, že žalobce ve všech svých uplatňovaných nárocích vychází z chybného výkladu Nařízení EHS, neboť ztotožňuje závazek veřejné služby podle čl. 1 odst. 5 Nařízení EHS s povinností provozovat linkovou dopravu v souladu s vydanými licencemi na linky a spoje zahrnuté krajem do rozsahu základní dopravní obslužnosti ve spojení se schválenými jízdními řády a s povinnostmi plynoucími z § 18 zákona o silniční dopravě. Ve skutečnosti však vydáním licencí podle zákona o silniční dopravě nevzniká závazek veřejné služby podle Nařízení EHS, což potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 13/2009. Závazek může vzniknout pouze rozhodnutím podle čl. 1 odst. 5 Nařízení EHS, které však vůči žalobci nebylo vydáno.

Dle žalovaného není na místě tvrzení žalobce, že se žalovaný správní orgán dopustil porušení svých povinností řádně odůvodnit vydané správní rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že se se všemi námitkami žalobce, které výslovně nevypořádávalo odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, řádně argumentačně vyrovnal, a to dílem odkazem na svá dřívější rozhodnutí, dílem přímou argumentací v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, podle něhož se nevypořádal se „zcela zásadní argumentací žalobce“, že částky, jež byly uhrazeny zúčastněnou osobou žalobci, jsou významně nižší, než výše skutečně dosažené prokazatelné ztráty v jednotlivých obdobích. Žalovaný uvedl, že žalobce zde zaměňuje jím dodatečně vytvořené výpočty, které v rámci řízení předložil a které prohlašuje za „pravý“ výpočet prokazatelné ztráty, s částkami, které jako skutečnou ztrátu vykázal v souladu s uzavřenými smlouvami a podle nichž bylo žalobci hrazeno. Provedeným dokazováním žalovaný zjistil, že nebyl porušen zákon a že kraj nehradil méně, než kolik bylo smluvně sjednáno a kolik sám žalobce vykázal v rámci výkazů předvídaných jednotlivými smlouvami.

Za nesprávnou považuje žalovaný i argumentaci žalobce, podle níž „cena dopravního výkonu“ neodpovídá součtu odhadu ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku. Žalobce zde vychází z nesprávného názoru, podle něhož výši přiměřeného zisku nelze v žádném případě modifikovat. Tento názor žalobce je však v rozporu s příslušnými právními předpisy, z nichž jednoznačně možnost této modifikace vyplývá. Pro určení nákladů hrazených na základě smlouvy (jejíž výši vypočtenou na 1 km smlouvy označují též jako cena dopravního výkonu) je rozhodující, že stanovená částka zahrnuje vždy celou výši ekonomicky oprávněných nákladů a výši přiměřeného zisku v rozsahu od 0,-Kč do maximální částky vyplývající z vyhlášky č. 50/1998 Sb., resp. z Nařízení vlády č. 493/2004 Sb., což smlouvy ve všech případech splňují. Nelze přitom akceptovat ani tvrzení žalobce, podle něhož k dohodě o výši přiměřeného zisku nedošlo, neboť dohoda o modifikaci přiměřeného zisku zcela jednoznačně vyplývá z konečné výše sjednané výše ceny dopravního výkonu, resp. celkové částky předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty.

Žalovaný dále uvedl, že nikdy nepopíral, že výši předběžného odborného odhadu stanoví dopravce. Z konstrukce zákona o silniční dopravě totiž vyplývá, že dopravcem předložený odhad musí být druhou smluvní stranou – krajem – akceptován. Kraj tedy nemůže sám autoritativně měnit výši odhadu, může však určitý dopravcem předložený odhad odmítnout s tím, že nebude uzavřena smlouva. Tím je dána možnost, aby kraj sám vybíral pro něj optimální dopravce. Jediná modifikovatelná veličina, z níž se sestává odborný odhad prokazatelné ztráty, je právě přiměřený zisk, což znamená, že dopravce může při předkládání odhadu již sám tuto výši upravit do podoby, která bude následně krajem akceptovatelná a která proto bude ve výsledku uvedena ve smlouvě, resp. zohledněna v předběžném odborném odhadu prokazatelné ztráty, jenž je součástí uzavřené smlouvy.

K tvrzení žalobce o nezákonné manipulaci se správním spisem žalovaný konstatoval, že jakákoli manipulace se správním spisem je vyloučena tím, že Ministerstvo vnitra od roku 2008 vede spisovou službu v elektronické podobě v systému *Ginis*, z něhož soudu předkládá soupis spisu s tím, že veškeré v tomto soupisu uvedené dokumenty mají svůj „odraz“ v listinách založených ve správním spise.

Dne 1.8.2011 došlo soudu vyjádření Ústeckého kraje jako osoby zúčastněné na řízení, dle kterého jde žalobou uplatněný nárok nad rámec smluvně sjednaného rozsahu úhrady prokazatelné ztráty, je v rozporu s příslušnými právními předpisy a též v rozporu se smluvními ujednáními platnými mezi stranami. Zákon o silniční dopravě ani související podzákoné předpisy nestanovily nic o možnosti dopravce dodatečně revidovat své vlastní předběžné odborné odhady prokazatelné ztráty s tvrzením, že byly údajně „podhodnocené“, a neumožňoval tedy navyšovat tímto způsobem prostor pro úhradu prokazatelné ztráty z veřejných rozpočtů kraje. Nic takového nepřipouštěly ani smlouvy, nehledě na skutečnost, že žalobce obě smlouvy po celou dobu plnil bez jakýchkoliv námitek.

K žalobnímu tvrzení, že osoba zúčastněná byla údajně povinna uzavřít s žalobcem smlouvy o závazku veřejné služby za podmínek uplatňovaných žalobcem, osoba zúčastněná uvedla, že žádný právní předpis tuto povinnost nestanoví ani nikdy nestanovil.

K žalobnímu tvrzení, že nárok žalobce je údajně třeba posuzovat nikoliv jako nárok na úhradu prokazatelné ztráty, ale coby nárok na vyrovnání finančních břemen ve smyslu Nařízení EHS, osoba zúčastněná konstatovala, že žalobce v předmětném období neplnil vrchnostensky uložený závazek veřejné služby ve smyslu čl. 1 odst. 5 Nařízení EHS, ale naopak smluvně převzatý závazek ve smyslu čl. 1 odst. 4 (ve spojení s čl. 14 odst. 1) Nařízení EHS a § 19 odst. 1 zákona o silniční dopravě, a nemohl mu proto vzniknout žádný nárok na vyrovnání finančních břemen ve smyslu Nařízení EHS.

K žalobní námitce, že žalovaný údajně pochybil neprovedením důkazů navržených žalobcem, osoba zúčastněná uvedla, že z hlediska prokazování nárokování úhrady prokazatelné ztráty byly žalobcem navržené dokumenty právně irelevantní a důkazně bezcenné.

K žalobnímu tvrzení, že žalovaný údajně pochybil tím, že uznal promlčení ve vztahu k údajnému nároku plynoucímu ze smlouvy pro oblast Děčín, osoba zúčastněná uvedla, že závěry žalovaného ohledně promlčení jsou namístě. Žalobce svým návrhem ze dne 26.7.2006 uplatnil vůči osobě zúčastněné domnělý nárok, který vyvozoval z uzavřených smluv, nikoliv však ze „*smlouvy pro oblast Děčín.*“ Žalobce tedy ohledně domnělého nároku připadajícího na oblast Děčín nesplnil ve zmíněném podání povinnost vymežit rozhodné skutečnosti týkající se uplatňovaného nároku. Nárok ze smlouvy pro oblast Děčín tedy z procesního hlediska nebyl v původním návrhu ze dne 26.7.2006 řádně uplatněn. Žalobce jej poprvé procesně uplatnil až 13.4.2010, kdy však již byl promlčen. Prokazatelná ztráta totiž měla být dle smlouvy pro oblast Děčín celkově zúčtována nejpozději do 14. 6.2004, a případný nedoplatek měl být osobou zúčastněnou uhrazen nejpozději do 28.6.2004. Promlčecí lhůta pro uplatnění nároku tedy již uplynula, bez ohledu na to, zda by promlčecí doba byla stanovena dle obchodního či občanského zákoníku.

Závěrem osoba zúčastněná uvedla, že tvrzení žalobce, že se ze spisu ztratily dokumenty k tomuto nároku se vztahující, je zcela neprokázané a zcela nekonkrétní. Tvrzení je navíc právně irelevantní za situace, kdy žalobce ve svém návrhu svůj nárok ze smlouvy pro oblast Děčín neuplatnil procesně řádným způsobem.

Ve svém dalším podání Ústecký kraj poukázal na v mezidobí vzniklou judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11.12.2012 č.j. 7 Ca 292/2009-477 a ze dne 18.7.2013 č.j. 1 As 19/2013-130), ze které lze dovodit správnost posouzení věci žalovaným. V závěrečném shrnutí pak Ústecký kraj odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2012 sp.zn. 1 As 26/2012 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11.11.2011 č.j. 10 Ca 64/2009, které rovněž řeší otázku výše ztráty v souvislosti s výší předběžného odborného odhadu vypracovaného dopravcem. Zdůraznil, že žalobce své nároky opírá o dokumenty, které nejsou součástí smluv o závazku veřejné služby a byly vyhotoveny až po ukončení smluvních vztahů.

Před jednáním ve věci žalobce soudu zaslal své vyjádření, ve kterém nesouhlasil se závěrem, že právní vztah vzniklý na základě smlouvy o závazku veřejné služby odpovídá smlouvě na veřejné služby dle čl. 14 Nařízení. Ani název ani skutečnost, že takový nástroj vykazuje jisté prvky smluvní kontraktace, neznamena, že činnost žalobce nebyla v souladu

s pojmem „závazek veřejné služby“ ve smyslu čl. 2 Nařízení. Dále zopakoval, že žalovaný nevycházel z údajů předložených dopravcem tvořících předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty (z nákladů dopravce, přiměřeného zisku vypočteného dopravcem a z výnosů z tržeb), ale z údajů uvedených v příloze 4/2, ačkoliv se nejedná o údaje stanovené právními předpisy pro výpočet předběžného odhadu prokazatelné ztráty. Žalovaný neměl přihlížet k údaji „cena dopravného výkonu“ a k navazujícím ustanovením smlouvy. Předmětný údaj není součástí předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty. Z označení tohoto údaje a z textu, že dle dohody činí, vyplývá, že odporuje zákonem dané povaze předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, který vypočítává a předkládá sám dopravce a na jehož výši se smluvní strany nemohou dohodnout. S tímto podáním žalobce předložil stanovisko generálního advokáta ve věci projednávané C-516/12, C-517/12 a C-518/12, ve které šlo dle jeho názoru o řešení obdobné problematiky.

Při jednání zástupkyně žalobce zdůraznila, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného hodnocení právního vztahu mezi žalobcem a Ústeckým krajem. Jednalo se o vztah ze závazku veřejné služby a žalobci měla být podle Nařízení uhrazena celá vzniklá ztráta. I v případě, že by se jednalo o vztah z veřejnoprávní smlouvy, měl být nárok uplatněný žalobcem uznán. Z předložených dokladů vyplývá, že byl modifikován nejen přiměřený zisk, ale i výše nákladů, což je nepřípustné. Správní orgán se nezabýval z hlediska nepředvídatelných prokazatelných nákladů, což je v rozporu s právními předpisy. K otázce promlčení nároku ze smlouvy upravující oblast Děčína uvedla, že nárok na úhradu ztráty uplatněný u Obvodního soudu pro Prahu 2 zahrnoval i ztráty vzniklou zajišťováním dopravy v této oblasti. V rámci správního řízení se tedy nejednalo o nově uplatněný nárok. Zástupkyně žalobce poté výslovně prohlásila, že žalobce uznává, že se v daném případě jedná o závazek vzniklý z veřejnoprávní smlouvy, ale má za to, že v tomto případě mělo být při úhradě nákladů postupováno podle Nařízení, které se vztahuje k náhradě vzniklých nákladů ze závazku veřejné služby. Z důvodů uvedených v žalobě pak navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nároku na náhradu nákladů řízení žalobci.

Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby, případně odmítnutí v tom rozsahu, ve kterém žaloba směřuje proti bodům II. až IV. výroku napadeného rozhodnutí.

Zástupci zúčastněných osob vyslovili svůj souhlas s posouzením věci žalovaným.

Při jednání soud rozhodl o návrhu žalobce na doplnění dokazování výsledkem svědků K. H., dr. K. a Ing. L., kteří působili v představenstvu společnosti v době uzavírání smluv a mohli dle žalobce uvést, jakým způsobem probíhala jednání o předmětných smlouvách. Soud ohledně tohoto návrhu dospěl k závěru, že navrhované doplnění dokazování provádět nebude, neboť pro posouzení věci neshledal jako právně rozhodné, jakým způsobem probíhala jednání před uzavřením předmětných smluv. Rozhodující pro posouzení důvodnosti žaloby je totiž až samotné znění smluv a jejich dodatků, které žalobce uzavřel a ke kterým dodal podklady požadované zákonem.

Ze spisového materiálu, který byl zaslán soudu žalovaným správním orgánem, vplynuly následující skutečnosti:

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl návrh žalobce, aby osobě zúčastněné a České republice – Ministerstvu financí byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 227.841.532,-Kč s příslušenstvím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Uvedl, že v období od 1.1.2003 do

30.4.2004 vznikal nárok žalobce na úhradu prokazatelné ztráty uzavřením smlouvy o závazku veřejné služby, přičemž úhrada byla poskytována pouze do výše předběžného odborného odhadu určeného dopravcem a sjednaného v uzavřené smlouvě, a to v souladu se zákonem o silniční dopravě. Ani po přímé aplikovatelnosti Nařízení ES, tj. od 1.5.2004, nedošlo k modifikaci vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou, přičemž tento vztah i nadále zůstal smluvním převzetím přepravní povinnosti ve veřejném zájmu na základě smlouvy o závazku veřejné služby, uzavírané podle § 19 zákona o silniční dopravě. Tedy i pro období od 1.5.2004 do 31.12.2005 platilo, že nárok dopravce na úhradu prokazatelné ztráty byl podmíněn uzavřením smlouvy o závazku veřejné služby a z hlediska výše byl omezen předběžným odborným odhadem prokazatelné ztráty, který byl součástí smluvního ujednání.

Žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval otázkou týkající se „smluvního stanovení“ fixní výše prokazatelné ztráty. S odkazem § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě uvedl, že každá smlouva o závazku veřejné služby musí vždy obsahovat určení předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty pro období, na které se závazek sjednává, což všechny smlouvy splňují, protože celé „smluvní období“ (1.1.2003-31.12.2005) je smlouvami i jejich dodatky pokryto stanovením prokazatelných ztrát. Z žádného ustanovení zákona však již nevyplývá povinnost ve smlouvě předem stanovit konkrétní výši prokazatelné ztráty, která provozováním vznikne a kterou bude kraj povinen hradit. Takové stanovení je ostatně předem nemožné, protože finální úhrada ztráty je dána až skutečnými náklady a příjmy dopravce z provozování dopravy. To ovšem nevylučuje, aby kraj na základě předběžného odborného odhadu předloženého dopravcem ve smlouvě nad rámec zákona o silniční dopravě vymezil (předpokládanou) maximální výši prokazatelné ztráty, která ovšem musí odpovídat předběžnému odbornému odhadu prokazatelné ztráty, protože více kraj hradit s ohledem na § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě nemůže. Součástí předložených smluv je žalobcem provedený výpočet předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, který zákonem požadovanou výši předběžného odborného odhadu určuje, takže smlouvy (a jejich dodatky) splňují požadavek § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě. Příslušná ustanovení smluv, která následně hovoří o prokazatelné ztrátě a určují její výši, odpovídají ve všech případech výši příslušného předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty. Jakkoli není v těchto smlouvách termín „prokazatelná ztráta“ zvolen vhodně, nelze příslušná ustanovení smluv považovat za nezákonná, neboť z nich vyplývá pouze maximální výše prokazatelné ztráty, která může být dopravci uhrazena, přičemž tato výše nepřesahuje (je rovna) příslušnému předběžnému odbornému odhadu. Vůle smluvních stran tedy zcela jasně směřovala k omezení maximální hrazené výše ztráty. O tom, že smluvní strany neměly v úmyslu mimo rámec zákona protiprávně stanovit plnění ve prospěch dopravce, svědčí i příslušné změny smlouvy z 30.12.2003, neboť od jejího dodatku č. 1 již smlouva hovoří o „ceně finančního plnění“ podle smlouvy, resp. v dodatku č. 7 již užívá adekvátního pojmu „výše předběžného odborného odhadu“. Ustanovení smluv by bylo nezákonné jen tehdy, pokud by překračovalo předběžný odborný odhad, což však v posuzovaném případě nebylo zjištěno. Žalovaný tedy uzavřel, že neshledal v dotčených smlouvách ani v jejich dodatcích žádné ujednání odporující zákonu.

Dále se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k nárokům žalobce z jednotlivých smluv:

- 1) Nárok podle Smlouvy z 20.1.2003 a dodatku č. 1 (období od 1.1.2003 do 31.12.2003)

Celková výše předloženého předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty pro období roku 2003 představovala částku 188.323.321,-Kč. Jak shodně potvrdili i účastníci

řízení, byla osobou zúčastněnou uhrazena plná výše této ztráty. Vzhledem k tomu byl uplatněný nárok žalobce na doplacení skutečně prokazatelné ztráty za rok 2003 ve výši 72.219.540,-Kč nedůvodný. (Žalobce netvrdil existenci nepředvídatelných prokazatelných nákladů ve smyslu § 19b odst. 2 zákona o silniční dopravě, které by odůvodňovaly přiznání náhrady nad výši předběžného odborného odhadu.)

2) Nárok podle Smlouvy z 30.12.2003 a dodatků č. 1,4 a 5 (období od 1.1.2004 do 31.12.2004)

Na základě dokumentů obsažených ve správním spise vyplynulo, že v roce 2004 činil celkový předběžný odhad prokazatelné ztráty částku 185.013.391,-Kč. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že osoba zúčastněná v tomto období na základě uvedené smlouvy uhradila žalobci celkem 184.540.355,-Kč, přičemž žalobce prokazatelnou ztrátu za rok 2004 podle této smlouvy vyčíslil částkou 178.457.353,62 Kč. Žalobce proto přeplatek ve výši 6.103.022,04 Kč vrátil zpět osobě zúčastněné dne 9.2.2005. Žalovaný tedy provedeným dokazováním zjistil, že osoba zúčastněná uhradila žalobci přesnou výši jím vykázané prokazatelné ztráty. Žalobce přitom v žádném ze svých podání v řízení netvrdil ani existenci dalších nepředvídatelných prokazatelných nákladů ani nesprávnost jím provedeného vyúčtování prokazatelné ztráty za rok 2004, které předložil osobě zúčastněné. Z tohoto důvodu lze navrhovatelem uplatněné nároky ze smlouvy ze dne 30.12.2003, ve znění dodatků č. 1, 4 a 5, které přesahují jím vykázanou skutečně vzniklou ztrátu ve výši 178.457.353,62 Kč, tj. částky 56.247.609,-Kč, 61.323.080,-Kč a 62.780.992,-Kč, považovat za nedůvodné.

3) Nárok podle Smlouvy z 30.12. 2003 pro oblast Děčín (období od 1.1.2004 do 31.5.2004)

Žalobce v podání ze dne 13.4.2010, ev. Pod č.j. MV-1723-50/ODK-2008, uplatnil požadavek na úhradu doplatku prokazatelné ztráty (v blíže přesně nespecifikované výši), která měla vzniknout na základě Smlouvy z 30.12.2003. Osoba zúčastněná uplatnila k tomuto požadavku námitku promlčení, když uvedla, že v návrhu na zahájení řízení žalobce svůj nárok z této smlouvy neodvozoval, takže jakékoli nároky z ní je již třeba považovat za promlčené. S tímto závěrem se žalovaný správní orgán ztotožnil. Žalobce v podaném návrhu na zahájení řízení sice uplatnil nárok připadající na léta 2003 až 2005 v celkové výši 227.841.532,-Kč, nicméně tento nárok z věcného hlediska odvozoval pouze ze smlouvy z 20.1.2003 a smlouvy z 30.12.2003, nikoli též ze smlouvy z 30.12.2003 pro oblast Děčín. Žalobcem uplatněný právní nárok je proto nutné považovat za uplatněný až podáním ze dne 13.4.2010. Smlouva z 30.12.2003 pro oblast Děčín byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, který v § 397 stanoví obecnou promlčecí dobu. V odst. 7 smlouvy se osoba zúčastněná zavázala zaplatit vyúčtovanou prokazatelnou ztrátu do 14 dnů ode dne vyúčtování, přičemž žalobce jakožto dopravce byl povinen předložit osobě zúčastněné faktury vždy do 10. Pracovního dne po skončení měsíce. To znamená, že prokazatelná ztráta podle této smlouvy musela být celkově zúčtována do 14.6.2004 a uhrazení případného nedoplatku musela osoba zúčastněná provést nejpozději do 28.6.2004. Čtyřletá promlčecí lhůta tedy uplynula již 28.6.2008. Protože navrhovatel svůj nárok uplatnil až dne 13.4.2010, jedná se o nárok již promlčený.

4) Nárok podle Smlouvy z 30.12.2003, ve znění dodatků č. 3,6 až 9 (období od 1.1.2005 do 31.12.2005)

Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že v roce 2005 činil celkový předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty částku 181.847.168,-Kč. Ze shodného tvrzení účastníků vyplynulo, že osoba zúčastněná uhradil na zálohách celkem částku 181.106.735,-Kč, přičemž provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce osobě zúčastněné fakturoval ztrátu za poslední měsíc plnění závazku ve výši 14.732.352,03 Kč, přičemž tuto zálohu započítal na

zálohu vyplacenou osobou zúčastněnou pro měsíc prosinec 2005 ve výši 15.472.786,30 Kč a přeplatek následně vrátil osobě zúčastněné. Tím došlo k plnému vyrovnání prokazatelné ztráty do výše předběžného odborného odhadu ve výši 181.847.168,-Kč. Vzhledem k výše uvedenému shledal žalovaný nárok žalobce vyplývající z této smlouvy (87.560.329,-Kč) za nedůvodný.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem shledal žalovaný nárok žalobce v plném rozsahu (227.841.532,-Kč s příslušenstvím) za nedůvodný a jeho návrh v plném rozsahu zamítl.

V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s návrhy na provedení důkazů. Uvedl, že provedení důkazů se v samostatných podáních domáhal pouze žalobce. Jak žalovaný konstatoval, neprovedl důkaz notářským zápisem N 290/2007, NZ 288/2007, osvědčujícím výpověď Ing. P. M., neboť tento důkaz se vztahoval výlučně k postupu Ústeckého kraje proti žalobci v roce 2006 v souvislosti s ukončením tehdy platné smlouvy z 30.12.2003, netýká se však právních nároků uplatněných za období 2003 až 2005. Žalovaný dále neprovedl ani důkaz navrženým *dopisem vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Ústeckého kraje zastupiteli Ústeckého kraje J. K. ze dne 20.2.2009*, a to ze stejného důvodu, tedy pro irelevanci z hlediska nároků vztahujících se k období 2003 až 2005.

Žalobce podal také návrh na provedení důkazu žalobcem zpracovanými přehledy pro jím uplatněné nároky. Žalovaný důkaz zmiňovanými dokumenty neprovedl, s odůvodněním, že tyto dokumenty nejsou způsobilými důkazními prostředky, ale představují pouze shrnutí jednotlivých tvrzení žalobce. Nehledě na skutečnost, že jakákoli zjištění z nich plynoucí byla nadbytečná, neboť provedením důkazů při ústním jednání dne 7.4.2010 byl skutkový stav zjištěn v míře dostatečné pro vydání rozhodnutí ve věci, kdy jako právně významný byl shledán pouze obsah smlouvy či dodatků, resp. v něm stanovený předběžný odborný odhad, a dále výše prostředků uhrazená žalobci osobou zúčastněnou podle těchto smluv. Ze stejného důvodu, tedy pro nadbytečnost, žalovaný neprovedl ani důkaz ostatními dokumenty uvedenými v podání ze dne 13.4.2010, evidovaném pod č.j. MV-1723-50/ODK-2008. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že předmětem sporného řízení není „přepočet“ správnosti žalobcem dříve určených ztrát a jejich odhadů, ale posouzení, zda osoba zúčastněná splnila peněžní závazky vůči žalobci, které jí vyplývaly ze zákona o silniční dopravě z uzavřené smlouvy, řádně, což, jak bylo zjištěno z jiných důkazních prostředků, učinila.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval názorem žalobce, že v daném případě mu měla být ztráta vzniklá zajišťováním dopravní obslužnosti na základě smluv o závazku veřejné služby uhrazena v plné výši podle ustanovení Nařízení. S tímto názorem se soud neztotožnil. K této otázce považuje soud za potřebné zdůraznit, že samo rozhodnutí o udělení licence k provozování linkové osobní dopravy nemá nic společného se vznikem závazku veřejné služby. Udělením licence takový závazek nevzniká. Zákon o silniční dopravě používá pojem „závazek veřejné služby“ a k tomuto pojmu v § 19 stanoví, že závazek poskytovat veřejné služby ve veřejné linkové dopravě vzniká na základě písemné smlouvy, kterou s dopravcem

uzavírá kraj za účelem zajištění dopravní obslužnosti územního obvodu kraje. V ustanovení § 19b silničního zákona je pak upraveno, co se rozumí prokazatelnou ztrátou s tím, že povinnou součástí smlouvy o závazku veřejné služby je dopravcem předložený předběžný odhad prokazatelné ztráty za celé období, na které se závazek veřejné služby uzavírá. Kraj uhradí prokazatelnou ztrátu nejvýše ve výši tohoto předběžného odborného odhadu zvýšeného pouze o nepředvídatelné prokazatelné náklady (odstavec 3). Silniční zákon používá pojem „závazek veřejné služby“ v souvislosti s písemnou smlouvou zajišťující dopravní obslužnost územního obvodu kraje. Nařízení rozeznává dva způsoby, jakými je veřejná služba v dopravě zajišťována. Jde jednak o smlouvu na veřejné služby, jako dvoustranný úkon mezi orgánem členského státu a dopravním podnikem (čl. 1 odst. 4 a čl. 14), a jednak o „závazek veřejné služby“, který je dopravnímu podniku uložen rozhodnutím orgánu členského státu (čl. 1 odst. 5 a oddíl II až IV). I když zákon o silniční dopravě používá v souvislosti se smlouvou pojem závazek veřejné služby, tato určitá formulační nepřesnost nemůže mít za následek to, že by na vztah vzniklý mezi žalobcem a Ústeckým krajem měla být použita ta část Nařízení, která upravuje uložení závazku veřejné služby rozhodnutím příslušného orgánu členského státu a vyrovnání souvisejících finančních břemen. Na daný případ je třeba aplikovat úpravu obsaženou v silničním zákoně, ve znění platném v rozhodném období, tedy i ustanovení § 19b o prokazatelné ztrátě. Soud odkazuje v této souvislosti i na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013 č.j. 1 As 19/2013-130 a v rozsudcích Městského soudu v Praze ze dne 11.12.2012 č.j. 7 Ca 292/2009-477 a ze dne 21.4.2015 č.j. 5A 256/2010-209, ve kterých je uvedena problematika podrobně rozvedena a které plně dopadají i na danou věc.

V další části přezkumu napadeného rozhodnutí se pak soud zabýval tvrzením žalobce, že výše úhrady prokazatelné ztráty poskytnuté Ústeckým krajem neodpovídá skutečné výši prokazatelné ztráty vypočtené postupem podle zákona a Nařízení vlády. Žalobce v žalobě podrobně rozebral důvody, pro které má za to, že výše prokazatelné ztráty uvedená ve smlouvách a dodatcích je v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona a Nařízení vlády a že tedy uplatil svůj nárok po právu.

Podle § 19b odst. 3 silničního zákona povinnou součástí smlouvy o závazku veřejné služby je dopravcem předložený předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty za celé období, na které se závazek veřejné služby uzavírá. Kraj uhradí prokazatelnou ztrátu nejvýše ve výši tohoto předběžného odborného odhadu zvýšeného pouze o nepředvídatelné prokazatelné náklady. Stejná právní úprava byla stanovena v § 19b odst. 2 silničního zákona, ve znění platném pro rok 2003.

Z dokladů založených ve správním spise vyplývá, že při uzavírání smluv o závazku veřejné služby bylo shora citované ustanovení silničního zákona respektováno a přílohu smluv a dodatků k těmto smlouvám tvořil i výpočet předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty na příslušné období. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tyto údaje uvedeny na str. 46 až 48 a je z nich patrné, že kraj respektoval předběžné odborné odhady prokazatelné ztráty vypracované žalobcem. S ohledem na shora citované ustanovení § 19b odst. 3 silničního zákona je třeba vycházet z toho, že kraj hradí prokazatelnou ztrátu ve výši doložené dopravcem, ale horní hranici úhrady vždy tvoří výše předběžného odborného odhadu. To znamená, že i kdyby dopravci v příslušném období, na který se vztahuje smlouva o závazku veřejné služby a jejíž nedílnou součástí je předběžný odborný odhad vypracovaný žalobcem, prokazatelně vznikla ztráta vyšší, než je částka uvedená v předběžném odborném odhadu, kraj mu neuhradí faktickou výši ztráty, ale poskytne mu plnění pouze do výše

předběžného odborného odhadu. Skutečná výše prokazatelné ztráty je hrazena pouze v případě, jestliže nedosáhne hranice stanovené výši předběžného odborného odhadu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k roku 2003 uvedl, že celková výše žalobcem předloženého předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty činila 188 323 321,- Kč. Tato částka také byla Ústeckým krajem vyplacena. Ohledně roku 2004 žalovaný uvedl, že v tomto roce činil předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty celkem částku 185 013 391,- Kč. Ústecký kraj v tomto období uhradil dopravci na zálohách 184 540 355,- Kč, dopravce prokazatelnou ztrátu pak vyčíslil částkou 178 457 353,62 Kč a přeplatek ve výši 6 103 022,04 Kč vrátil Ústeckému kraji. V roce 2005 činil předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty dle žalobce 181 847 168,- Kč, Ústecký kraj uhradil celkem 181 206 735,- Kč, když žalobce za prosinec 2005 vrátil přeplatek ve výši 740 433,27 Kč. Z tohoto výčtu vyplývá, že za rok 2003 byla žalobci zaplácena částka odpovídající výši předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty. V letech 2004 a 2005 Ústecký kraj vyplatil žalobci zálohy odpovídající výši předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, žalobce po výpočtu faktické výše prokazatelné ztráty pak vrátil přeplatek. Hranice stanovené předběžným odborným odhadem tedy v těchto obdobích nebylo dosaženo. Z tohoto důvodu se soud dále zabýval námitkami žalobce směřujícími do smluvních ujednání o výši hrazené prokazatelné ztráty a do způsobu výpočtu této ztráty, a to ve vztahu k rokům 2004 a 2005.

Žalobce předložil v rámci správního řízení žalovanému dne 13.4.2010 celou řadu dokladů, které měly prokázat oprávněnost uplatněného nároku. Jednalo se o nové výpočty prokazatelné ztráty za předmětné období s tím, že dle žalobce částky v těchto dokladech uvedené odpovídají příslušné právní úpravě a představují skutečnou prokazatelnou ztrátu, která měla být žalobci Ústeckým krajem uhrazena. Žalovaný k těmto dokladům uvedl, že pro posouzení věci nejsou právně významné, neboť žalobce žádným způsobem neprokázal správnost údajů tam uvedených. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vypořádal s námitkami uplatňujícími neplatnost uzavřených smluv a dodatků z důvodu nerespektování právních předpisů při vyčíslování prokazatelné ztráty. Dle názoru soudu se žalovaný s těmito námitkami vypořádal v potřebném rozsahu a právní posouzení uvedených námitek odpovídá příslušným ustanovením silničního zákona a prováděcích právních předpisů. Podle silničního zákona vymezení prokazatelné ztráty, způsob výpočtu předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, způsob výpočtu prokazatelné ztráty, pravidla na přidělování finančních prostředků z příslušných rozpočtů, doklady, kterými musí být výpočty prokazatelné ztráty doloženy, a způsob výkonu státního odborného dozoru nad financováním dopravní obslužnosti stanoví prováděcí předpis. Tímto prováděcím předpisem byla pro období od 1.1.2004 do 20.9.2004 vyhl.č. 50/1998 Sb. a od 21.9.2004 to bylo nařízení vlády č. 493/2004 Sb. Termín „prokazatelná ztráta“ byl nejprve obsažen ve Vyhlášece a od 1.5.2004 je obsažen v § 19b odst. 1 zákona o silniční dopravě. Definice tohoto pojmu je téměř totožná, prokazatelnou ztrátu tvoří rozdíl mezi součtem ekonomicky oprávněných nákladů dopravce a přiměřeného zisku vztahujícího se k těmto nákladům a mezi tržbami a výnosy. Přiměřený zisk byl pak definován v § 2 odst. 1 Vyhlášky a jeho definice je obsažena i v 3 odst. 1 Nařízení vlády. Podstatné pro danou věc je to, že v obou případech prováděcí právní předpis stanovil, že přiměřeným ziskem se rozumí částka po zdanění a po minimálním přídělu do povinných fondů nepřekračující 1/8 ceny autobusů používaných zpravidla pro veřejnou linkovou dopravu zajišťující dopravní obslužnost plněním závazku veřejné služby. Žalovaný z této definice přiměřeného zisku dovodil, že výše přiměřeného zisku může být při výpočtu prokazatelné ztráty nižší než 1/8 ceny autobusů používaných zpravidla pro veřejnou linkovou dopravu. Tento závěr soud považuje za souladný se zněním předmětných ustanovení, proto nelze mít za oprávněný nárok žalobce na vyplacení požadované částky z toho důvodu, že při

původním výpočtu prokazatelné ztráty vycházel z tzv. upraveného přiměřeného zisku, kdy tato veličina byla nižší než maximálně možný přiměřený zisk. Bylo na žalobci, jakým způsobem uváží ekonomický dopad provozování předmětných autobusových linek a v jaké výši určí předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty. Pokud se jedná o vyčíslení faktické prokazatelné ztráty, toto muselo vycházet z výkazů nákladů a tržeb z přepravní činnosti. Žalobce nijak nevysvětlil, z jakých důvodů dospěl po určité době k jiným výpočtům, než jak to činil v době, kdy potřebné doklady předkládal kraji k uhrazení ztráty. Pokud by skutečně prokazatelná ztráta vznikla ve výši tvrzené až následně, nic žalobci nebránilo, aby tuto výši vyčíslil a údaje tomu odpovídající zanesl do příslušného dokladu již v době fakturace. V takovém případě by mu byla prokazatelná ztráta uhrazena alespoň do výše předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty. Žalobce však naopak kraji vrátil přeplatky, které vznikly v porovnání s výši vyplacených záloh a výši prokazatelné ztráty doložené žalobcem. Za této situace má soud za to, že námitky žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z titulu nesprávných skutkových zjištění a nesprávného právního hodnocení nejsou důvodné.

Pokud zástupkyně žalobce při jednání dne 11.6.2015 uplatnila námitku, že se žalovaný nezabýval otázkou nepředvídatelných prokazatelných nákladů, o které může být zvýšena hranice stanovená předběžným odborným odhadem prokazatelné ztráty, touto námitkou se soud nezabýval, neboť byla uplatněna po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby, která činí dva měsíce od oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato námitka nebyla v podané žalobě uvedena. Soud se rovněž nezabýval předloženým stanoviskem generálního advokáta, neboť dle názoru soudu bylo vypracováno a týká se jiné problematiky než je řešena v tomto řízení.

K žalobní námitce, že žalovaný v rámci správního řízení neprovedl žalobcem navrhované důkazy, a to notářský zápis svědecké výpovědi Ing. P.M., když tento důkaz prokazuje nezákonné jednání ze strany kraje a jeho představitelů, což má podstatný vliv na posouzení zákonnosti postupu kraje při uzavírání předmětných smluv, a že žalovaný rovněž nepřihlédl k okolnostem vztahujícím se k uzavírání dodatku č. 10 smlouvy ze dne 30.12.2004 na rok 2006, když postup kraje při tomto jednání prokazuje, že tento zneužíval své postavení při smluvním dohadování částek, jež jsou obsaženy ve smlouvách, je třeba uvést, považuje soud za potřebné uvést následující. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně rozvedl, z jakých důvodů neprovedl některé z důkazů navrhovaných žalobcem, případně proč má za to, že některé doklady předložené žalobcem nemají důkazní hodnotu (str. 54 až 57). Ostatně soud ze stejného důvodu zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování výsledkem shora uvedených členů představenstva.

Pokud se jedná o nároky vyplývající ze smlouvy ze dne 30.12.2003 pro oblast Děčín, zde se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že Ústeckým krajem byla ohledně tohoto nároku vznesena oprávněně námitka promlčení. Z návrhu podaného žalobcem u Obvodního soudu pro Prahu 2, který je součástí správního spisu a na jehož základě bylo žalovaným rozhodováno, nelze dovodit, že se týká i shora uvedené smlouvy ze dne 30.12.2003 pro oblast Děčín. Tato smlouva není v tomto návrhu ani v dalších podáních žalobce až do 13.4.2010 zmiňována v souvislosti s požadavkem na úhradu nezaplacené části prokazatelné ztráty. Žalobce neprokázal, že součástí návrhu je i nárok vyplývající z této smlouvy, kterou vůbec v textu na rozdíl od dalších shora uvedených smluv nezmiňuje.

Závěrem považuje soud za potřebné zdůraznit, že v daném případě se žalovaný podrobně vypořádával s jednotlivými okruhy námitek žalobce. Námitky uplatněné v žalobě

jsou pak jednak opakováním námitek uplatněných ve správním řízení a jednak polemikou se závěry učiněnými žalovaným. Vzhledem k podrobenému odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal soud za potřebné opakovat hodnocení žalovaného v těch oblastech, která se vztahují k problematice již zpracované soudy rozhodujícími ve správním soudnictví. Závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže zvrátit ani skutečnost, že v jednotlivých smlouvách a dodatcích jsou užívány pojmy, které nejsou obsaženy v příslušných právních předpisech. Jak uvedl žalovaný, rozhodné pro posouzení věci je, že z obsahu smluv a jejich příloh jednoznačně vyplývá, jaká byla výše předběžného odborného dohadu prokazatelné ztráty a jakým způsobem byla prokazována a uhrazována prokazatelná ztráta .

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly. Zúčastněným osobám soud v průběhu řízení žádné povinnosti neuložil, a proto o nákladech řízení ve vztahu k nim nerozhodoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2015

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová